

Milliókat érhet a svábhegyi tiszta levegő

Érthetetlen módon bezárásra ítélte a kormány az országosan is jó hírű Svábhegyi Gyermekgyógyintézetet. Másfél évtizeddel ezelőtt Andrásfalvy Bertalan művelődési és közoktatási miniszter kitüntető oklevelét, elismerését kaptam nyugdíjba vonulásomkor a Fővárosi Iskolaszanaszatóriumban kifejtett iskolaigazgatói tevékenységemért. Huszonhárom tagú tantestületemmel figyelemre méltó eredményeket produkáltunk. Most, amikor végveszélybe került ez a pótolhatatlan érték és intézmény, megbocsáthatatlan bünt követnek el azok a hivatalos kormányzati szervek, amelyek ennek szétverésére vetemedtek.

A Svábhegyi Gyermekgyógyintézet és Iskolaszanaszatórium négy telephelyből állt: a Heim Pálban, a II. sz. Gyermekklinikán és Budakeszin is működő részlegein túl a legnagyobb a szabadság-hegyi (svábhegyi) gyermekgyógyintézet volt, amelyben tanítás is folyt. A fogaskerekűről leszállva önkéntelenül is mélyebbeket lélegzik az ember. Körös-körül fák, a levegő tiszta, pormentes. Zöld környezet, ideális hely gyermekeknek. De egyikük sem a saját jószántából került ide: valamilyen betegsége gyógyítása céljából. A gyermekeket azért küldték ide az ország legtávolabbi részeiből is, mert a helyi szakrendeléseknek, gyermekkórházaknak nem sikerült úgy beállítani kezelésüket, hogy azután panaszmentesen, zavartalanul élhessék életüket. A szülők tapasztalhatták, hogy mi a különbség gyermekük egészségi állapota, jó hangulata, testi-lelki fejlődése között a szabadság-hegyi/svábhegyi kezelés előtt és után. Az itt dolgozó orvosok, szakápolók és tanárok kitűnő eredményeket mutattak fel.

Légzőszervi és más betegségekben szenvedő gyerekek kerültek ide, hogy orvosi gyógykezelésük mellett tanuljanak, iskolai elmaradásukat pótolják. Az itteni iskola az intézet orvosával a legszorosabban együttműködött. Volt, ahol tantermekben tanultak a gyerekek, volt, ahol betegágyuk mellett. A kórházi pedagógia egyéni foglalkozást igényelt. Azok az orvosok, ápolónők és pedagógusok, akik tudásukkal és szeretetükkel körülvették a tanulókat, zálogai voltak a mihamarabbi gyógyulásnak is.

Akik hosszabb időt töltöttek az iskolaszanaszatóriumban, azoknak ez az életszakasz döntő fontosságú volt a jövőjükkel illetően is. A szülők is tudták, hogy gyermekeik itt értelmes és hasznos elfoglaltsággal töltötték napjaikat, így kevesebbet aggódtak. A beutalt gyerekek számára a legfontosabb dolog a gyógyulás volt. Az orvosi, egészségügyi előírásokat szigorúan betartva, a szellemi megterhelések ellensúlyozására szerveztük hegyvidéki környezetben a természetjáró sétákat, a közeli fővárosi nevezetességek megtekintését. A beteg gyermekek számára létesített gyermekkórházi iskolai könyvtár könyveit kézből kölcsönözve kapták a diákok. Népszerűek voltak a gyermekklubprogramok. Ha most valaki ehhez hasonló kaliberű gyermekgyógyintézményt kívánna létrehozni, sok évtizedes, küzdelmes munkájába kerülne megszervezni.

Megszüntetni, bezárni, szétverni a legkönnyebb dolog. A beteg, gyógyulni vágyó kisgyermeket hamarosan zsúfolt városi kórházakba kényszerítik, sértve ezzel a gyermekek egészséghez való jogát. Egyesek szerint a tiszta, friss levegő nem lényeges a légzőszervi gyermekbetegségekben szenvedőknek. Vannak ugyanis jó gyógyszerek, mondják ők. A svábhegyi levegőhöz, fővárosunk egyik legszebb panorámájához csak a milliomosoknak van joguk. A legfontosabb, hogy néhány kormány közeli pénzügyi befektető jól járjon! Úgy létszik, ilyen felszereltségű, színvonalú gyermekkórházak csak nálunk szerencsésebb sorsú országokban lehetnek. Nálunk az ilyen intézmények most feleslegessé, szükségtelenné váltak.

* A szerző a Svábhegyi Gyermekgyógyintézet volt iskolaigazgatója. (A szerkesztő)